

- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczych międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczych wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczych międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Parc del Segre S.A. i in. / Administración General del Estado**

(Sprawa C-113/18)

(2018/C 161/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Parc del Segre S.A. i in.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczych międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczych wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?

- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez PGNiG Supply & Trading GmbH od postanowienia Sądu (pierwsza izba) dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH / Komisja Europejska

(Sprawa C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (Przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2017 r. uznającego skargę PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16 za niedopuszczalną;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności i uznanie skargi PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16, mającej za przedmiot wniosku, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej za dopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie przez Sąd art. 263 akapit czwarty TFUE poprzez błędne przyjęcie, że Decyzja Komisji Europejskiej z 2016 r. nie dotyczy Skarżącej ani bezpośrednio, ani indywidualnie oraz nie stanowi aktu regulacyjnego, wynikające z błędnej interpretacji przez Sąd charakteru i skutków Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r, w tym poprzez naruszenie art. 36 ust. 1 lit. a-e dyrektywy gazowej poprzez niezastosowanie przesłanek wyłączenia dla „nowej infrastruktury gazowej” i zaniechanie oceny ich spełnienia w sposób pozwalający w dostatecznym stopniu rozstrzygnąć o charakterze i statusie wyłączenia wprowadzonego na mocy Decyzji KE z 2016 r. i Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r. poprzez niezastosowanie ust. 1 do Decyzji Komisji Europejskiej z 2016 r. zmieniającej zakres Wyłączenia regulacyjnego z 2009 r. W tego zarzutu Skarżąca podnosi, iż Sąd nie ocenił charakteru nowego wyłączenia regulacyjnego, co doprowadziło Sąd do błędnej oceny, co do skutku decyzji Komisji wobec Skarżącej.

Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją Komisji Europejskiej. W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wskazuje, że błędna jest ocena Sądu stwierdzająca, że Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją KE. Podejście zaprezentowane przez Sąd nie jest zgodne z dotychczasowym orzecznictwem wskazującym na bezpośrednie oddziaływanie decyzji Komisji Europejskiej w stosunku do podmiotów niebędących krajowym organem regulacyjnym – adresatem decyzji.